

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XXXI. & libro primo Machabaeorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

mus, præcurforem illum Angelum Eliam, Dominatorem, vero Messiam fore arbitrantur.

Mal. 4. 2.

Dabimus & hanc de Christo vaticinationem è Malachia : *Orietur vobis timentibus nomen meum Sol justitie.* Nempe hæc est stella, quam ex Jacob orituram Balaamus prædixit, de qua sic disserit Isaias : *Surge, illuminare Jerusalem, quia venit lumen tuum.* Deinde : *Non erit tibi amplius Sol ad lucendum per diem, nec splendor Lune illuminabit te : sed erit tibi Dominus in lucem sempiternam, & Deus tuus in gloriam tuam. Non occidet ultra Sol tuus, & Luna tua non minuetur, quia erit tibi Dominus in lucem sempiternam.* Hinc Christum Jesum Simeon appellabat *Lumen ad revelationem gentium* : & Johannes, *Lucem veram, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum* : Daniel autem *Justitiam sempiternam* adducturum esse docet.

Num. 24. 17.
Ma. 60. 1, 19, 20.

Luc. 2. 32.

Joh. 1. 9.

Dan. 9. 24.

& libro primo Machabeorum.
1. Mach. 14. 41.
Deut. 18. 15, & seq.

XXXI. Nec de Christo venturo siluerunt Scriptores Machabaici. Prioris quidem hæc verba sunt : *Judei & Sacerdotes eorum conserferunt eum esse ducem suum, & summum Sacerdotem in æternum, donec surgat Propheta fidelis.* Nempe Propheta is est quem prænuñtiaverat Moses : *Et ait Dominus mihi, Bene omnia sunt locuti, Prophetam suscitabo eis de medio fratrum suorum similem tui, & ponam verba mea in ore ejus, loquaturque ad eos omnia quæ præcepero illi. Qui autem verba ejus, quæ loquatur in nomine meo audire noluerit, ego ultor existam* : Propheta is de quo Populi dicebant, *Hic est Jesus Propheta à Nazareth Galilee* : qui cum Naimitam suscitaret à morte, *Acceptit omnes timor, inquit Lucas, & magnificabant Deum dicentes, Quia Propheta magnus surrexit in nobis* : de quo Emmatintios viatores dixisse tradit idem Lucas, *Qui fuit vir Propheta* : quem à Samaritide muliere sic compellatum fuisse refert Johannes : *Domine, video quia Propheta es tu* : qui cum virorum aliquot millia pauculis piscibus & panibus pavisset, hoc ab universo populo testimonium consecutus est : *Hic est vere Propheta, qui venturus est in mundum* : ad cujus sermones Hierosolymitæ obtupestcentes dicebant : *Hic est vere Propheta* : quem interrogatus Cæcus ab eo sanatus, Prophetam esse agnovit.

Matth. 21. 11.

Luc. 7. 16.

Luc. 24. 19.

Joh. 4. 19.

Joh. 6. 14.

Joh. 7. 40.

Ethnici à Judæis, Judæorumve Libris sacris edotti Messiam prænuñtaverunt & expectarunt. Astutissima Josephi fallacia deprehenditur.

XXXII. Has de Messia adventu & οἰκονομία vaticinationes è Veteris Instrumenti libris collegimus, multis prætermisissis, quarum in controversiam & contentionem vocari poterat significatio, vel quæ ab ea quam quærimus longius remota sententia, illuc allegoricis tantum & mysticis Interpretum expositionibus detortæ sunt. De iis autem quas proposuimus, tanta fuit consensio, ut non inter Judæos solum, sed Ethnicos etiam, quod infra quoque probabimus, magni alicujus Regis, sanctitate ac potentia conspicui, resque humanas in meliorem statum reposituri, obscura quædam spes concitata sit. Profecto evolventi mihi excerpta quadam è libro secundo magni illius Sinenis Philosophorum principis Confutii, quæ Latine reddidit Prosper Intorcetta Siculus, è Societate Jesu, nuper vero nobiscum communicavit clarissimus Thevenotius, vir singularis humanitatis & præstantis doctrinæ, summa incescit admiratio, cum hæc legerem verba Confutii, Regem ad virtutem adhortantis : *Legibus cali ac terra facta ejus consentiant, neque vereri debet, ut cum Sanctus ille expectatus advenerit, idem tum virtuti ejus, ac dum regnaret, honos habeatur.* Atqui annis quinquaginta supra quingentos ortum Christi Sinenis ille Socrates antecessit. Ergo jam ad Sinas Veteris Testamenti oracula pervaserant. Inde adeo circa id tempus, quo exitus harum prædictionum expectabatur, & sequenti quoque ævo, in multis viris eventum habuisse creditæ sunt. Nam ut de Sibyllinis Oraculis taceam, quæ, Cicerone teste, Regem Romanis hæc ætate pollicebantur, (nam Sibyllini hujus vaticinii fidem elevavit Blondellus :) ut prætermittam Neronem, de quo idem aliquibus venisse in mentem ostendere videntur ista Suetonii : *Sponponderant quidam desituito Orientis ordinationem, nonnulli nominatim regnum Hierosolymorum* ; quod vulgo jactatis per id tempus de Messia oraculis omnino niti videtur ; Josephus historicus Vespasiano persuasit hæc in ipso eventum habuisse. Totam *αἰολογίαν*, quoniam facit ad nostrum institutum, afferre operæpretium est : *τὸ δὲ ἐπάγειν Ἰουδαίους, μάλιστα πρὸς τὴν πόλιν, ἢν ῥησιμὸς ἀμφοτέρω ὁμοίως ἐν τῷ ἱερῷ ἐρμηνεύει ῥηάμασιν, ὡς κατὰ τὸν κλεινὸν ἐπισηνὸν ἀπὸ τῶν ῥησέων πρὸς αὐτὰν ἀεὶ ἢ οἰκουμένης : οὗτο οἱ μὲν ὡς οἰκίον ἐξέλαβον, & πολλοὶ ἤδη σαρῶν ἐπαρνήσαντο πρὸς τὴν κλεινὴν ἰδῆσαν δὲ ἅμα τὴν πρὸς ἡρασαμανοῦ τὸ λόγον ἡραμνίας, ἀποδεικνύειν ὅτι Ἰουδαίως ἠὲ ἑλληνιστῶς.* Quod autem Judæos ad bellum præcipue incitabat, vaticinium erat ambiguum similiter in sacris Codicibus repertum, futurum nempe at hoc tempore ex regione aliquis eorum toti orbi imperaret. Hoc nonnulli quidem tanquam sibi proprium accipiebant, & multi è Sapientibus in eo intelligendo halucinati sunt. Alibi vero narrar, quomodo ex vinculis Vespasianum ipsum docuerit de iis quæ sacra ei oracula portendebant. Summis hæc ab eo Suetonium, & in historiam suam coniecisse, verba

Cicero. libr. 2.
De divin.
Blond. de Sibyll. libr. 1.
cap. 11. & 12.
Suet. Neron. cap. 40.
Joh. De bell. Jud. libr. 4.
cap. 23. & libr. 7. cap. 11.